

УДК 137.016:78

ЛЮ МЯОНІ

аспірантка кафедри теорії та методики музичної освіти,
хорового співу і диригування, факультету мистецтв імені
Анатолія Авдієвського НПУ імені М. П. Драгоманова, м. Київ, Україна
e-mail: innagek68@gmail.com

ОСОБЛИВОСТІ МУЗИЧНОГО НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ ФАКУЛЬТЕТІВ МИСТЕЦТВ ПЕДАГОГІЧНИХ УНІВЕРСИТЕТІВ КИТАЮ

Статтю присвячено вивченню деяких особливостей музичного навчання студентів факультетів мистецтв педагогічних університетів Китаю, зорієнтованих на збереження традиції національної філософії, культури, музики й педагогіки. Окрім того, у статті висловлені позиції молодих китайських науковців, щодо специфіки національної освіти різних рівнів мистецького спрямування та перспективи реформування у певних галузях. На основі філософсько-естетичних поглядів місце музики в житті суспільства і вихованні особистості, мають глибинні національні джерела, що є характерною рисою для обрання освітньої парадигми мистецької освіти в китайських університетах, проте реформування вносить зміни стандартів, оновлення концепцій, спричиняє до віднайдення нових технологій тощо. Великий інтерес китайських студентів до фундаментальних теорій, дієвих методик української педагогіки цілком слушне й своєчасне, адже трансцендентальні тенденції: взаємопроникнення, взаємообміну та інших прогресивних течій має надзвичайно важливе політичне, соціальне, стратегічне значення для двох культур, двох народів, зокрема й у формуванні системи музичного виховання сьогодення України та Китаю.

Ключові слова: традиції китайського музичного виховання, мистецька освіта, музична педагогіка, майбутні вчителі музичного мистецтва.

Глобалізація культурно-освітніх процесів і створення стратегії динамічного розвитку світової спільноти спрямовується на відновлення, обмін і трансформацію національних освітніх концепцій та системний взаємообмін між різними країнами. Зокрема, відчуваються потужні зрушення у запозиченні досвіду підготовки майбутніх учителів музики у вищій педагогічній школі мистецької освіти України китайськими студентами.

Активні кроки з налагодження співробітництва між Україною та Китаєм в культурно-освітній сфері зроблені на засіданні Підкомісії з питань співробітництва в сфері культури, яка проходила з 7 по 10 листопада у Пекіні (КНР). Китайську делегацію на засіданні Підкомісії очолював помічник Міністра культури Китайської Народної Республіки Юй Цюнь. У роботі комісії розглядалася низка питань, пов'язаних з перспективами налагодження співробітництва між сторонами (у сфері культури, архівної справи, видавничої діяльності, літератури, мистецької освіти та кінематографії). Особливо значущими наробітками стали певні пріоритети, зокрема, підписання «Програми культурного співробітництва між Міністерством культури КНР і Міністерством культури України на 2018–2022 рр.», двостороннє сприяння розвитку креативних індустрій та відкриття культурних центрів. Також були порушені актуальні питання

співробітництва в рамках ініціативи з будівництва та створення культурного бренду «Один пояс, один шлях», який в свою чергу посприяє вивченню та інтеграції культурно-освітньої спадщини і переваг культурно-освітніх ресурсів двох держав, обговорено перспективи реалізації спільного проекту «Міжнародний пленерний центр Ворохта» (Івано-Франківська область). У ході роботи засідання сторони дійшли згоди сприяти подальшому розвитку співробітництва в сфері культури, освіти, базуючись на принципах взаєморозуміння, рівності, довіри та дружніх стосунків обох країн.

Сучасні глобалізаційні процеси, що охопили всі сфери розвитку суспільства, значною мірою позначилися в культурно-освітньому просторі. Зокрема, потреба у висококваліфікованих та конкурентноспроможних фахівцях загострює проблему наближення освіти Китаю до європейських стандартів. Завдяки сучасній відкритій освітній політиці КНР, китайська молодь отримала можливість навчання в інших країнах Європи, запозичуючи й трансформуючи кращий педагогічний досвід у підготовці фахівців, зокрема мистецького профілю. Особливої актуальності набуває підготовка майбутніх учителів у системі музично-педагогічної освіти України з позиції обміну освітньо-виховними концепціями та оновлення педагогічних технологій формування духовних цінностей

особистості (Лінь Хай, У Вуень Кань, Ян Хань Цзин). Важливою складовою професійного становлення майбутнього вчителя музики є вокальна підготовка, а саме формування вокально-звукової та мовно-стилістичної культури, яка відкриває для них можливості виходу на рівень міжнародних стандартів.

У культурі кожної країни, вокальне мистецтво, окрім співвіднесення з естетичними ідеалами та духовними традиціями народу, в яких відображені релігійні, обрядові, культурні цінності, особливості менталітету, несе ще й певні діалектично-неповторні особливості, характерні для певної мовної групи. Осягнення вокального мистецтва у європейській традиції дає змогу китайським студентам наблизитись в культурі звуковедення до вимовної ідентичності оригінальних текстів виконуваних вокальних творів, сформуванню вокально-мовну культуру. Сучасні китайські дослідники у музично-педагогічній сфері (Бай Шаожун, Вей Лімін, Ван Бін, Ей Юй Хуа, Лінь Хай, Сяо Су, Фан Дін Тан, Хуа Ей Юй, Цзін Нань та ін.), порушуючи питання стратегії розвитку китайської освіти звертають особливу увагу на потребу педагогічної практики у розробці освітніх теорій, які б поєднувала кращі національні традиції і сучасні методи китайської освіти з досвідом передових зарубіжних країн цього напрямку. Важливими для нашого дослідження є й наукові розвідки українських авторів, які вивчають різні аспекти підготовки вчителя музики до музично-співацької діяльності (В. Антонюк, Л. Василенко, Н. Гребенюк, О. Матвеєва, О. Прядко, Ю. Юцевич та ін.), формування окремих професійно важливих якостей особистості, що визначають фахову майстерність учителя музики (Е. Абдуллін, А. Болгарський, А. Козир, Г. Падалка, О. Рудницька, Ю. Цагареллі, В. Федоришин та ін.).

Визначення специфіки сучасної мистецької, зокрема музично-співацької освіти Китаю становить мету цієї статті. Дружні стосунки між двома країнами проявляються у різних напрямках, зокрема й освітньому, так у працях молодих китайських науковців Вей Лімін, Сюй Дін Чжун, Цю Лі, Ма Ге Шунь, Ма Цзюнь, Сі Даофен, Ян Хун Нянь та ін., простежуються тенденції проведення паралелей у різних сферах мистецької освіти за спеціалізацією, згідно авторської дослідницької тематики та наукового інтересу, в яких, не зважаючи на специфіку досліджень, чітко проявлений науково-практичний інтерес прогресивних діячів науки, освіти та культури КНР й до методик української мистецької педагогіки. Українська освіта визнається високоякісною, підготовка іноземних фахівців в українських вишах має позитивну динаміку

зростання інтересу іноземних абітурієнтів до обрання саме українських педагогічних університетів для отримання ґрунтовних знань, оволодіння прогресивними методиками тощо.

Наразі у Китаї сформована досить потужна освітня система у якій нараховується біля трьох тисяч ВНЗ, з яких третя частина відноситься до приватних, натомість інші, це державні навчальні заклади. За самими скромними підрахунками в них навчається близько двадцяти мільйонів студентів. Відношення до вищої освіти у Китаї поважне, зазвичай бути студентом для громадян Китаю – це почесно. З преси відомо, що у конкурсних баталіях під час вступних кампаній зустрічаються феноменально висока конкурентна боротьба (200–300 осіб на місце). Вища освіта – тріступенева і включає у себе: бакалаврат (4–5 років), магістратуру (2–3 роки), докторантуру (2–4 роки).

Специфічною особливістю вищої освіти у КНР є те, що в їх навчальних програмах переважають природно-технічні і прикладні дисципліни. Програми навчання в школах і вищих навчальних закладах знаходяться під суворим контролем держави. Це, однак, не заважає китайській освітній системі швидко реагувати на виклики зовнішнього світу і пристосовуватися до вимог постійно мінливого міжнародного ринку праці, жорсткої конкуренції з боку іноземних фахівців.

В умовах сучасного стану мистецької освіти у КНР, що також знаходиться у процесі реформування, увагу прогресивних китайських педагогів звернено до основних завдань провідних мистецьких факультетів Китаю які стоять на позиції збереження, поширення національних традицій, а також у їх збагаченні за рахунок запровадження міжнародного досвіду відповідно до сучасних культуроосвітніх потреб китайського суспільства. У процесі реформування освітньої політики Китаю серед шести основних цілей найголовнішими було визначено дві, що відносяться до вищої освіти і підготовки фахівців різного профілю, а саме: розвиток вищої освіти й охоплення нею молоді відповідної вікової групи; досягнення світового рівня якості для частини вищих навчальних закладів і профілів їх підготовки. Доцільно відмітити, що останнім часом у процесі реформування вищої школи Китаю значна увага приділяється викладанню предметів гуманітарного циклу, які спрямовані на формування духовних цінностей особистості, її гуманітарного духу, виховання людини нового типу, готової до творчої співпраці у XXI ст., що є важливим фактором інтелектуального розвитку країни. Музичне виховання на усіх освітніх рівнях у Китаї – це насамперед виховання музикою, яка являє собою символ порядку, цивілізації,

що привносяться у світ героями міфології, мета яких – умиротворення й гармонізація людини та соціуму, внесення в хаотичне середовище певної структури, норми, ієрархії, у якій музична педагогіка базується на традиціях – звернена до глибин давньосхідної мудрості.

Сучасна мистецька освіта Китаю – це розмаїття мистецьких напрямів та стилів, багатовекторність виконавської традиції, що яскраво простежується крізь призму вокального мистецтва. Сучасне вокальне мистецтво КНР акумулювало в собі важливу якість – «всебічну спрямованість на європейські музичні орієнтири. Що стосується останніх, то важливо відмітити методичну роботу, що проводять китайські педагоги, акумулюючи кращі європейські досягнення. Такого роду процес характерний для становлення і розвитку сучасної китайської вокальної педагогіки» [1, 162].

Китайський науковець Ей Юй Хуа зауважує, що китайські дослідники і спеціалісти в галузі теорії освіти і педагогіки звертають увагу на необхідність поєднання багатих традицій китайської народної освіти і сучасного досвіду, накопиченого в зарубіжних країнах за останні роки [4, 107]. Однією з основних проблем є вивчення специфіки вокально-виконавських китайських традицій через осягнення процесів, які б допомогли якісно збагатити вокально-педагогічну та вокально-виконавську культуру КНР. Одним із шляхів вирішення даної проблеми може стати осягнення досвіду китайських співацьких традицій, усвідомлене узагальнення базових канонів традиційного народного й професійного мистецтва КНР. Ми цілком усвідомлені, що дана стаття є лише науковою розвідкою, припущенням, та потребує глибокого ґрунтовного дослідження. Ми ж лише спробуємо зорієнтувати увагу на значущих специфічних моментах щодо визначеної тематики даної публікації, що і становить мету даного дослідження. Вагомим доробком китайських учених різних часів у галузі мистецької освіти є визначення специфіки китайської музичної культури, у якій спів, музичний супровід і танець пов'язані в єдине мистецтво – придворного, або храмового ритуального дійства, церемонії, що підтверджено багатовіковою практикою.

Встановивши цю специфічну особливість, ми вважаємо можливим, що серед виявлення специфічних особливостей мистецької освіти КНР дана специфічна культурна традиція є одночасно визначальною для вибудовування усїєї структури мистецької освіти в Китаї, яка цілком логічно ґрунтується на національних традиціях, живиться ними.

Особливо актуальним для нашого дослідження виявилось встановлення певних зв'язків, наприклад, яким чином поєднані традиційний мистецький розвиток з підготовкою майбутніх учителів музики, зокрема, їх вокальною підготовкою, у китайській традиції. Розуміння музики як синтетичного мистецтва звуку, слова і жесту пронизує всю китайську філософію мистецтва, воно незмінне впродовж усїєї багатовікової історії китайської культури, тому зберігає своє значення і на сучасному етапі. Адже мистецтво, а саме вокальне – одна з найважливіших і завжди актуальних сфер китайського філософського вивчення про життя й діяльність людини.

Для китайської культури найхарактернішою ознакою виступає стан людини яка слухає, чує, бачить – осягає мистецький твір задля гармонізації внутрішнього стану. Спробуємо передбачити, що у такому сенсі спів «для себе» є органічнішим ніж спів «для інших». На думку дослідників, повернений до слухача, він (спів) стає здебільшого мистецьким твором, хоча й ще невіддільним від побуту, але вже за напрямом зображуючи органічну потребу в емоційному спілкуванні» [1, 12], що не зовсім відповідає китайській національній традиції. Однак, поза всією архаїчністю побутового співу та його незамінної ролі в житті людини (а також довгу історію самої естетики, як науки про красу), проблема сутності й специфіки художнього співу досі залишається, в основному, нерозв'язаною, оскільки не піддається логічній формалізації, а наукові спроби визначити його абстрактну сутність довгий час закінчувались приблизністю, або невдачею.

Можливості музичного впливу мистецтва на свідомість людини завжди викликали значний інтерес в Китаї. Якість емоційної відповіді на музичний звук у його художній цілісності свідчить про могутню владу музики над психікою людини. Це пояснюється тим, що людина фактично живе у реаліях подвійного смислу, а саме: об'єктивного матеріального світу, складовою якого є сама людина як тілесна істота за всієї надзвичайної складності її організації. Цей світ можна пізнати засобами науки, за допомогою її методів і відповідного поняттєво-теоретичного апарату. Друга реалія – суб'єктивна, бо є відображенням навколишнього середовища в свідомості індивіда.

Для кожної людини виникає природна потреба у пізнанні та інформації про суб'єктивне сприймання світу іншими людьми, наприклад для того, щоб оцінити власне сприйняття, або збагатити його досвідом інших людей тощо. Тому, частіше всього таку можливість використовують через осягнення мистецтва, у взаємодії з мистецтвом,

що навіює різні душевні стани і мотиви, через здатність суб'єкта активно і порівняно легко використовувати ритми і мелодії, для досягнення певного настрою, або підтримання настрою тощо.

Сучасні педагоги-вокалісти Лю Юань Пін, Хоу Фан, Чжао Мей Бо, Чжан Цзянь Го, Юй Ісюан, акцентують увагу на тому, що вокальна робота з майбутніми вчителями музики над вокальним твором, який підготовлено до виконання вимагає індивідуального підходу до вирішення відповідної поетапності роботи у кожному конкретному випадку.

Переважає більшість проблем практичного плану, виникають у студентів саме в процесі розуміння вокального твору, який щільно пов'язано з самооцінкою та її включенням у систему закономірностей конфуціанства, потребою глибокого занурення у внутрішній світ. Найчастіше, практичні проблемні ситуації вокально-педагогічного процесу, виникають на виході, через малий проміжок часу відведеного для практики, китайським студентам не вистачає тренінгів практичного характеру («вспівування вокального твору»), на яке відводиться лише кілька тижнів до публічного виступу. Тобто, виникає гостра необхідність перерозподілу часу, відведеного студенту на «створення вокально-сценічного образу» виконуваного твору, збільшення кількості практичних занять, проте, це залишається проблемою сучасної традиційної практики.

Ми цілком свідомі, щодо постаті яка відіграла величезне значення у розвитку науки та культури Китаю, мова йде про Великого Конфуція та його педагогічне вчення, що ґрунтується на найдавніших традиціях і прокладає шлях до майбутніх поколінь. Воно має важливе місце як для китайської історії так і для історії всього людства, адже Конфуцію вдалося створити численну і впливову педагогічну школу, становище якої у давньокитайському суспільстві все ж залежало від політичних перипетій, оскільки серцевиною конфуціанської традиції було вчення про моральне виховання, його налаштування на національні цінності суспільства, збереження символічної мови культури [3, 83].

Деякі сучасні китайські педагоги свідчать, що Конфуцій виступав за здійснення всебічного виховання учнів, але підкреслюють, що цей термін слід розуміти не буквально, з позиції його сьогоденного тлумачення, а в контексті морального виховання, дотримання якого забезпечує досягнення гармонії у суспільстві. Конфуцій надавав великого значення музиці, як самостійній навчальній дисципліні, учив своїх учнів музиці, звівши її у ряд обов'язкових дисциплін, бо музика, на його думку, – це віяння давнини, спосіб споглядання давнини, досягненням стану «Лі», тобто

зразкової поведінки [3], з опорою сучасної освіти у Китаї, де й до сьогодні превалюють національні традиції, зокрема й у вокальному виконавстві.

У зв'язку з цим, аналіз основних аспектів вокальної підготовки студентів у нашому дослідженні неможливий без проведення паралелей між європейською та китайською культурами. Виявивши деякі особливості змісту та структури мистецької освіти у Китаї можна зрозуміти підвищений інтерес до мистецької освіти України та потужний поступ китайської молоді, спрямований на освоєння невідомого, нового, прогресивного, в інших культурних традиціях, зокрема мистецьких традицій вокального розвитку вокалістів-виконавців, українських педагогів-вокалістів.

Зокрема, дослідниця Вей Лімін зазначає, що співставлення художньо-вокальних завдань китайських та європейських сучасних шкіл дозволяє у широкому сенсі простежити «основний культурний діалог ХХ століття – адаптацію найкращого у культурній парадигмі китайського мистецтва» [1, 161]. Так, співвідношення естетики мелодій Сходу з фольклоризмом європейських країн у цьому контексті знаходить аналогічний композиторському обмін інтонаційно-художніми цінностями звучання у вокально-виконавській діяльності, специфіка якої базується на безпосередній контактності мовленнєвого та музичного досвіду, що народжує мелодійність інтонацій, мелодіку [1]. Бесіди зі студентами-іноземцями (КНР) дали нам змогу виявити з якими потребами сучасного суспільства у себе на батьківщині вони стикаються у періоди набуття базової освіти у загальноосвітніх, музичних школах тощо. Зокрема, було виявлено зростання у суспільстві попиту на позакласні форми навчання дітей та недостатньою кількістю у Китаї шкіл мистецького спрямування, гостру потребу сучасної молоді у творчому самовираженні, зокрема в участі у вокальних конкурсах та фестивалях і недостатнім рівнем її вокальної підготовки до даного виду діяльності, потребою оновлення вокально-педагогічної практики, осучаснення вокальних методик тощо.

Так, китайський вчений-педагог Цзінь Нань вважає, що за дотриманням певних педагогічних умов професійного вокального зростання майбутніх співаків з КНР, а саме, змісту фахової підготовки майбутніх співаків та його відповідності освітнім запитам творчої особистості, відбудеться реалізація творчих амбіцій в процесі навчання та набуття практичного досвіду, відбудеться об'єктивне оцінювання знань та вмінь суб'єкта навчального процесу [1, 36]. Тому цілком правомірним є всезростаючий інтерес світової спільноти до методик українських вокальних педагогів, що виявили свою

дієвість упродовж багатьох десятиліть, завдяки наполегливій праці яких Україна має потужний пласт вокалістів-виконавців світового рівня.

Опираючись на висловлювання іноземних студентів, що отримують вищу освіту музично-виконавського та музично-педагогічного спрямування, щодо сучасного стану й особливостей підготовки майбутніх співаків з КНР в системі вітчизняної музичної освіти було виявлено деякі проблемні аспекти. Так, молодий науковець Чжоу Лі та його співвітчизники, учасники освітнього процесу в Україні, висловили окремі думки за такими тематичними рубриками: розроблено методичні засади підготовки співаків в системі музичної освіти Китаю (Лі Бо, Ян Хун Нян); виявлено особливості підготовки співаків в умовах вітчизняної освіти (Лю Юань Пін, Хоу Фан, Чжан Сяо Чхун); досліджено та виявлено дієві напрямки у створенні сприятливих психологічних умов формування виконавських здібностей у майбутніх співаків (Уань Юань, Чжан І); зроблено розвідки у аспекті історико-культурологічного аналізу розвитку вокальної освіти в Китаї (Ма Вей, Цзін Нань); також музикознавчий аналіз вокальної китайської музики (Ван Те, Ту Дуня, У Цзінін, Чжан Сяохао); у більшості досліджень китайських науковців мають місце висловлювання, що когорта фахівців, такого високого науково-педагогічного рівня які є в Україні, у Китаї лише формується [4].

Окрім того, молоді китайські науковці вказали на актуальні проблеми створення окремої китайської вокальної галузі (Ван Юй Шен, Лі Бо, Лі Сіан Ген, Лю, Цзін Нань, Чжан І), яка потребує уваги з боку науковців та педагогів-практиків, культурологів та мистецтвознавців для розуміння її історичних, національних та стильових характеристик. Тож, у полі нашого дослідницького інтересу опинились гострі питання вокально-освітньої практики в мистецькій освіті Китаю, у якій переважають театральне мистецтво та народна творчість, які поєднані та несуть глибокий сакральний-архаїчний зміст, що пов'язаний з історичними подіями та національними традиціями країни. Сучасні ж тенденції у світовому мистецькому просторі диктують свої закони, еталони, зокрема задають «стиль сучасного звучання» голо-су, що потребує введення у зміст мистецької освіти Китаю методик європейського стандарту. Базовою у розвитку китайської вокально-професійної підготовки є народнопісенна традиція, стильові характеристики китайських народних пісень збережені до сьогодні та реалізуються в практиці професійних співаків та творчості композиторів. Попередній аналіз дає нам підстави констатувати про недостатній доробок китайсь-

ких та вітчизняних науковців, в роботах яких були б висвітлені проблеми підготовки майбутніх вокалістів з КНР в системі музично-педагогічної освіти в Україні, які б враховували традиції та генетично-сформовані національні голосотворчі й мовні особливості китайських студентів.

Вокальна підготовка в системі національної мистецької освіти України базується на поєднанні різних підходів до вокально-виконавської та вокально-педагогічної діяльності. Проте чітко проступають спільні тенденції (різняються лише засоби), щодо спільного: інтонаційної ідентичності, оволодіння вокальною технікою на ґрунтовному осягненні теоретико-методичних основ української вокальної педагогіки, осягнення змістооснови музичних творів різних стильових напрямів, жанрів, які стають фундаментом для подальшої реалізації студентів в сферах музичної освіти та вокально-виконавської практики та ін. Цілком зрозуміло, що на перший план у такій роботі виходить особистість, адже формування особистісно-значущих якостей, розвиток природних здібностей, у кожному окремому випадку є унікальним творчо-педагогічним процесом фахової підготовки студентів.

У висновках доцільно зазначити, що особливості функціонування народнопісенних традицій окремо взятого народу, не варто нівелювати. Натомість, доречно підкреслити, що у світовій фольклористиці давно назріла потреба вивчення народної пісенної культури Китаю. Адже китайська культура невіддільна від китайської філософії, яка має надзвичайне значення для життя та процвітання нації, китайська культура з її багатим розмаїттю художньо-образного світу, з високими етичними принципами і моральними засадами це своєрідна традиція, яку вивчають, яку шанують, якої трепетно дотримуються тощо. З цієї позиції необхідно наголосити на особливому значенні процесу взаємодії культур, що здобувається в умовах педагогічного та культурного взаємообміну України і Китаю. Взаємодоповнення методик викладання, за умов дотримання основних педагогічних принципів, паритетність та розуміння специфічних культурних традицій, врахування специфічних особливостей вокальної підготовки студентів-іноземців (КНР) мобілізує зусилля науковців у і дієвих методик підготовки майбутнього вчителя музики. Наполегливе прагнення до взаємодії, творчого діалогу двох Великих культур у «експериментальній лабораторії української музичної педагогіки», неодмінно принесе нові розробки, які дозволять підвищити якість фахової підготовки китайських студентів у системі вищої освіти України.

Список використаних джерел

1. Вей Лімін. Формування вокальної культури студентів інститутів мистецтв на засадах художньо-мистецьких традицій / Вей Лімін // Молодь і ринок : щоквартальний науково-педагогічний та економічний журнал Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. — Дрогобич : ДДПУ, 2011. — Вип. № 10 (81). — С. 159—163.
2. Вісник Міністерства культури України [інформаційне джерело Міністерства культури України http://www.kmu.gov.ua/control/publish/article?art_id=250408717].
3. Конфуцій : Изречения: книга песен и гимнов / Конфуций [перевод с кит.]. — Харьков: Фолио ; Москва : АСТ, 2000. — 446 с.
4. Ей Юй Хуа О стратегии развития китайского образования / Ей Юй Хуа // Педагогика. — № 4. — 2001. — С. 106—108.

References

1. Vey Limin. Formirovaniye vokal'noy kul'tury studentov institutov iskusstv na osnove khudozhestvenno-tvorcheskikh traditsiy / Vey Limin // Molodezh' i rynek: yezhekvaralniy nauchno-pedagogicheskiy i ekonomicheskiy zhurnal Drogobychskogo gosudarstvennogo pedagogicheskogo universiteta imeni Ivana Franko. — Drogobych: DDP, 2011. — Vyp. № 10 (81). — S. 159—163.
2. Vestnik Ministerstva kul'tury Ukrainy [informatsionnyy istochnik Ministerstva kul'tury Ukrainy http://www.kmu.gov.ua/control/publish/article?art_id=250408717].
3. Konfutsiy: Izrecheniya: kniga pesen i gimnov / Konfutsiy [perevod s kit.]. — Khar'kov: Folio; Moskva: AST, 2000. — 446 s.
4. Ey Yuy Khua V strategii razvitiya kitayskogo obrazovaniya / Ey Yuy Khua // Pedagogika. — № 4. — 2001. — S. 106—108.

Лю Мяони. Особенности музыкального обучения студентов факультетов искусств педагогических университетов Китая

Статья посвящена изучению некоторых особенностей музыкального обучения студентов факультетов искусств педагогических университетов Китая, ориентированных на сохранение традиции национальной философии, культуры, музыки и педагогики. Кроме того, в статье высказаны позиции молодых китайских ученых, о специфике национального образования различных уровней художественного направления и перспективы их реформирования в определенных отраслях. На основе философско-эстетических взглядов место музыки в жизни общества и воспитании личности, имеют глубинные национальные источники, что является характерной чертой для избрания образовательной парадигмы художественного образования в китайских университетах, однако реформирования вносит изменения стандартов, обновление концепций, способствует нахождению новых технологий. Большой интерес китайских студентов к фундаментальным теориям, действенным методикам украинской педагогики вполне справедливо и своевременно, ведь трансцендентальные тенденции: взаимопроникновения, взаимообмена и других прогрессивных течений имеет чрезвычайно важное политическое, социальное, стратегическое значение для двух культур, двух народов, в том числе и в формировании системы музыкального воспитания нас Украины и Китая.

Ключевые слова: традиции китайского музыкального воспитания, художественное образование, музыкальная педагогика, будущие учителя музыкального искусства.

Liu Miaoni. Features of musical training of students of faculties of arts of pedagogical universities of China

The article is devoted to the study of some peculiarities of musical training of students of the faculties of arts of China's pedagogical universities, focused on preserving the tradition of national philosophy, culture, music and pedagogy. In addition, the article outlines the positions of young Chinese scientists, the specifics of national education at various levels of the art direction and the prospects for their reform in certain industries. On the basis of philosophical and aesthetic views, the place of music in the life of society and the education of the individual have deep national sources, which is a characteristic feature of the educational paradigm of art education in Chinese universities, however, the reform brings about changes in standards, the renewal of concepts, and facilitates the discovery of new technologies. The great interest of Chinese students in fundamental theories and the effective methods of Ukrainian pedagogy is quite just and timely, because the transcendental tendencies: interpenetration, interchange and other progressive currents have an extremely important political, social, strategic significance for two cultures, two peoples, including the formation of the system of musical education of Ukraine and China.

Key words: Chinese musical education traditions, art education, musical pedagogy, future teachers of musical art.

Стаття надійшла до редколегії 09.12.2017